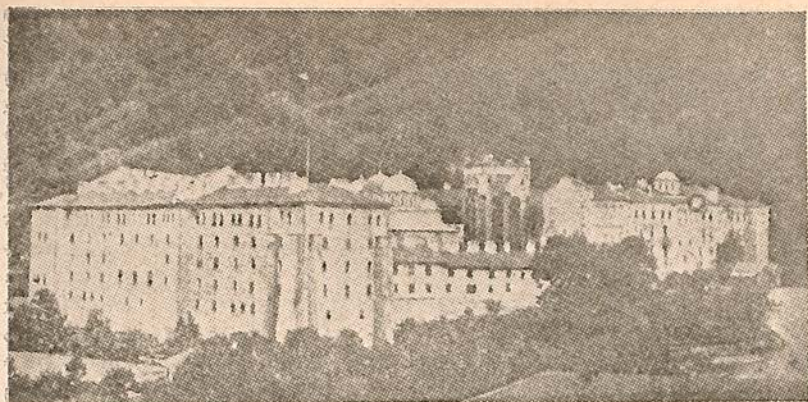

РИЛСКИЯТЪ МОНАСТИРЪ

IV

Мошитѣ на св. Иванъ Рилски

Въ едно житие на Рилския светецъ се говори за славния градъ Срѣдецъ. Тоя градъ станалъ още по-известенъ следъ пренасянето на мощитѣ на св. Ивана тамъ. А тѣ били пренесени въ Срѣдецъ по нареждане на царъ Петъръ. Царътъ искалъ да се срещне втори пжтъ съ св. Ивана, да поговори по-отблизу съ него и да му се поклони. Но като дошелъ въ Срѣдецъ, царътъ се научилъ за смъртта на св. Ивана и за чудесата, които ставали съ неговитѣ мощи. Тогава царътъ наредилъ да се пренесатъ светитѣ мощи въ Срѣдецъ.

Отъ всички краища на България се стичали поклонници и се покланяли предъ светитѣ мощи. Но почнали въ България несъгласия между боляритѣ и царския дворъ, кждето византийцитѣ били заобиколили царъ Петъръ. И наскоро частъ отъ България, заедно съ града Срѣдецъ, паднали подъ гръцко робство.

За чуднитѣ действия на светитѣ св. Иванови мощи сж писали и гръцки писатели. Дори гръцкиятъ царъ Комненъ оздравѣлъ отъ гърчене въ ржцетѣ, като се намазалъ съ маслото на свѣтилника предъ мощитѣ.

Гръцкиятъ писателъ Георги Скилица, написалъ житие на св. Ивана. Това той направилъ отъ благодарностъ, че мощитѣ на светеца го изцѣрили отъ лоша болестъ.

Презъ 1183 година маджарскиятъ кралъ нападналъ Византия и превзелъ градоветѣ Бѣлградъ, Нишъ и Срѣдецъ. Кралътъ взелъ мощитѣ на св. Ивана и ги изпратилъ въ столицата си въ Маджарско. Тамъ мощитѣ престояли три години. Стичали се и тамъ хиляди люде да се покланятъ. Това изплашило католишкия владика и той забранилъ да се покланятъ и да цѣлуватъ светитѣ мощи.

Преданието казва, че следъ тая заповѣдъ владиката онѣмѣлъ. Изплашилъ се той, цѣлуналъ мощитѣ, поклонилъ имъ се и веднага проговорилъ.